

Datum
1998-06-02Mål nr
B 100/97Meddelad i
Hedemora

PARTER (antal tilltalade: 1)

Åklagare	Namn, tjänstetitel och åklagarmyndighet van der Kwast, Christer, biträdande överåklagare överåklagarens kansli, Stockholm		
Tilltalad	Efternamn och alla förnamn Quick, THOMAS Ragnar		
	Personnummer 500426-7190	Yrke/Titel	
	Postadress Säters sjukhus, Box 350, 783 27 SÄTER		
	Medborgare i		Rätts- hjälp
	Försvare Borgström, Claes, advokat Box 22016, 104 22 STOCKHOLM		Offentlig försvarare ☒ Ombud ☐

DOMSLUT

Den till- talade har begått följ- ande brott	Brottsbenämning Mord	Lagrum 3 kap 1 § brottsbalken
Brottspåföljd	Den tilltalade skall överlämnas till rättspsykiatrisk vård med särskild utskrivningsprövning	
Tillgodoräk- nande av fri- hetsberövande mm		
Andra lagrum som åberopas	30 kap 6 § brottsbalken	
Särskild rättsverkan mm	Utvisning samt sådan särskild rättsverkan mm som innebär betalningsskyldighet forts. blad Annan särskild rättsverkan	
Beslut i övriga frågor	1. Borgström tillerkänns ersättning av allmänna medel med femhundrasextiotretusenfyrahundrasjuttio två (563 472) kr, varav 458 040 kr för arbete, 85 500 kr för tidsspillan och 19 932 kr för utlägg. I beloppet ingår mervärdesskatt med 110 908 kr. Av ersättningsbeloppet har 161 645 kr ut-	

DOM

Dom nr

Sida

2

Datum

1998-06-02

Personnummer

500426-7190

Domslut, fortsättning

Forts. betr.
21

Beslut i övriga frågor

betalats som förskott

2. Advokaten Petter Björk, Erik Börresensgt.21, 3015 DRAMMEN Norge, tillerkänns för uppdraget som målsägandebiträde åt Inger-Lise Johannessen, ersättning av allmänna medel med sextiotretusenfyrahundrasextiosex (63 466) kr, varav 55 364 kr för arbete och 8 102 kr för utlägg
3. Vad som utgått av allmänna medel för målsägandebiträde och offentlig försvarare skall stanna på statsverket

YRKANDE

Åklagaren har yrkat ansvar å Thomas Quick för mord, 3 kap. 1 § brottsbalken, enligt följande alternativa gärningsbeskrivningar.

*Thomas Quick har den 3 juli 1988 i Norge berövat
Therese Johannessen, född 1979, livet genom att i
Fjell/Drammen slå hennes huvud mot en sten och därefter
vid Haerlands kyrka, Eidsbergs kommun, strypa och/eller
knivhugga henne till döds.*

I andra hand har åklagaren gjort gällande:

*Thomas Quick har den 3 juli 1988 eller därefter i Norge
på annat sätt berövat Therese Johannessen livet.*

DOMSKÄL

Thomas Quick har erkänt den av åklagaren i första hand påstådda gärningen och medgivit ansvar för mord.

Av utredningen framgår till en början följande. Vid åttatiden på kvällen söndagen den 3 juli 1988 konstaterade Inger-Lise Johannessen att hennes dotter Therese, då nio och ett halvt år gammal, var försvunnen. Ett par timmar senare anmäldes flickan saknad, varefter en stor spaningsinsats inleddes. Avloppsbrunnar öppnades och källare genomsöktes utan resultat. Efter hand började man misstänka att hon utsatts för brott. En av de största brottsutredningar som förekommit i Norge påbörjades. Bland annat hördes omkring 11 000 personer, varav närmare 2 000 formellt, och kontrollerades drygt 4 000 fordon. Från början var cirka 100 polismän sysselsatta med utredningen. År 1989 hade styrkan minskat till ett tjugotal. Utredningen ledde inte fram till något resultat. Över huvud taget kunde inte ens misstanke riktas mot någon person som kunde tänkas ha med Thereses försvinnande att göra. I februari 1996 kontaktade svensk polis sina norska kollegor i Drammen. Thomas

Quick, som sedan 1991 vårdats vid rättspsykiatriska regionvårdsenheten i Säter, hade lämnat vissa uppgifter som förde misstankarna mot honom. Denne hade 1993 under terapi börjat erkänna mord och har sedan dess berättat att han berövat ett femtontal personer livet. Utredningen rörande Therese bedrevs därefter tillsammans av norsk och svensk polis. Thomas Quick förhördes i Sverige vid 24 tillfällen och utskrifterna från dessa, nedskrivna i dialogform, översändes till Norge där de jämfördes med fakta. Thomas Quick har dessutom ritat flera skisser över platser som förekommer i utredningen. Vid två tillfällen, april 1996 och juni 1997, har så kallade vallningar genomförts i Norge. Thomas Quick har då fått tillfälle att på plats redogöra för vad som skulle ha hänt. En framställan från Riksadvokatembetet i Norge om att åtal skall väckas i Sverige har bifallits. Stämning mot Thomas Quick utfärdades den 16 mars i år och huvudförhandlingen pågick under fem dagar, den 28 – 30 april samt den 4 och 5 maj.

Utöver förhör med Thomas Quick har Inger-Lise Johannessen hörts beträffande omständigheterna kring Thereses försvinnande och hur flickan då var klädd. Vidare har vittnesförhör hållits med följande personer. Politibefälet Håkon Grøttland vid polisen i Drammen har arbetat med Thereseutredningen från första dagen. Till samma polismyndighet kom politibetjanten Ole Thomas Bjerknes 1990 och han har sedan dess arbetat med utredningen. Han har dessutom redovisat vilken information som må ha förekommit i norsk media. Politibetjanten Knut K Staknes har varit verksam med tekniska utredningar. Sådana har också förste betjanten vid kriminalpolisen i Oslo Tore Per Bakken arbetat med. Hundföraren John Sjöberg vid den svenska försvarsmakten har med sin hund Zampo – en liksökshund - utfört undersökningar på anvisade platser i Norge. Kriminalinspektören Anna Wikström har redogjort för vad som varit känt om utredningen i svensk media. Hon har vidare berättat om vad som framkommit om Thomas Quicks arbetsförhållanden vid tiden för Thereses försvinnande. Polisinspektören Lennart Jarlheim har hörts beträffande en bil som Thomas Quick påstått att han använt. Professorn Sven-Åke Christianson har redogjort bland annat för hur minnesbilder kan bevaras. Legitimerade psykologen, tillika legitimerade terapeuten Birgitta Ståhle har belyst bland annat frågan om vilka möjligheter Thomas Quick haft att erhålla information, direkt eller indirekt, för att på så sätt kunna anpassa sin berättelse. Avdelningsföreståndaren

Bengt Eklund har berättat om hur Thomas Quick reagerar på medial uppmärksamhet och på vallningar. Som tidigare nämnts har detta varit en mycket omfattande polisutredning. Det står klart att norsk polis lagt ned betydande insatser och därtill ett stort engagemang i syfte att klarlägga flickans öde. Många förhör har hållits och rätten har genomgående godtagit att de norska polismännen redogjort för vad de hörda personerna berättat. I ett fall har dock omständigheterna kring polisförhöret varit oklara. På grund därav och med beaktande av den betydelse det vittnets uppgifter kunde ha, fann rätten skäl att på eget initiativ höra åttiotreårige Leif Indrehus på telefon rörande hans iakttagelser av blod utanför Haerlands kyrka.

Som rättens sakkunniga har professorerna Per Holck och Richard Helmer hörts, båda beträffande frågan om bitar funna i aska kunde vara människoben från ett barn. Vidare har läkaren Thor Baekken som rättens sakkunnig hörts om Therese haft böjveckseksem.

Sakkunnigutlåtanden har förebringats. Videoupptagningar från vallningar och sökande med hund har visats. Syn har hållits å trädstam med inristning, tidigare omnämnda bitar funna i aska, metalltrådsbitar, pläd, kläder identiska med dem som Therese bar sist hon sågs, fotografier, kartor och skisser.

Thomas Quick har, som framgår nedan, nämnt att en annan person, Mattias, varit i hans sällskap. Efter att ha hört parterna, vilka ej funnit skäl att Mattias skulle höras i målet, och efter att ha övervägt frågan utifrån vad Mattias uppgivit vid polisförhör, fann rätten inte skäl att på eget initiativ påkalla vittnesförhör med honom.

Här lämnas nu en inledande beskrivning av geografiska förhållanden med mera som är av betydelse för den fortsatta redogörelsen. Drammen är beläget fem mil väster om Oslo och ungefär femtio mil från Falun eller Grycksbo där Thomas Quick var bosatt år 1988. Fjell är en stadsdel i Drammen. Från Oslo till Haerlands kyrka är avståndet sju mil och därefter ytterligare en mil till det som i utredningen kallas för Ringenområdet. Det tar ungefär en och en halv timme att tillryggalägga sträckan Fjell till Monautsikten, som är en rastplats utefter väg E18. Efter ytterligare tio minuter nås Haerlands kyrka och tjugo minuter senare är man framme i

Örje. Med bil tar det normalt ungefär fem timmar att färdas från Örje till Grycksbo.
- En skiss över Ringenområdet bifogas denna dom som bilaga 1. Vid "kal sten", Thomas Quicks benämning av en liten bergsformation längs Ringenveien, hittade polis en inristning på en björk. I områdena kring Skumpen och Torget, två vändplatser, fann de eldplatser. Vid Torget upphittades ett bågfilmsblad och vid Skumpen en bilpläd. Hammeråsen är belägen ungefär mitt på Lysevannsveien.

Inför rätten har Thomas Quick lämnat följande berättelse. I samband med ett mord på Yenon Levi som han begick i juni 1988 uppstod en stark känslomässig spricka mellan honom och Mattias, en vän till honom som vid denna tid var 16 år gammal och som deltog i det mordet. De befann sig efter mordet i en fantasivärld med "destruktiva tankar" som gick ut på att döda en pojke. Han hade för sin del två syften med dessa fantasier: att fjärma sig och Mattias från mordet och att knyta Mattias närmare sig igen. De beslöt sig för att fara till Norge och reste i början av juli 1988. "Destruktiva resor" – den exakta innebörden härav vill han inte redogöra för - till Norge hade tidigare förekommit. I smyg packade han ned en kniv som han tagit från Yenon Levi, ett par andra knivar, några sågar samt plastsäckar. Han tog också med sig norska registreringskyltar. I en blå Mazda-kombi som ägdes av Mattias' mor men disponerades av honom for de på väg E18 mot Oslo. I Mysen bytte de kyltar på bilen och fortsatte mot Drammen, där de aktivt började söka ett offer. Han såg en pojke i åldern tolv till tretton år och han talade en kort stund med denne. När han föreslog att de skulle ta med pojken sade Mattias nej, och de körde vidare. Efter att ha tankat på Shell stannade de slutligen vid ett köpcenter i stadsdelen Fjell. Även om han inte minns att det regnade, låg skyarna mörka när de kom fram till Fjell. Klockan var halv åtta eller åtta och få människor syntes till. Bilen parkerades vid Fjellcentret. Intill fanns något som liknade en lekplats, som inte var färdig. Han minns väl hur lösa plankor låg spridda i området. På andra ställen låg de i ordning, upplagda i travar. I Fjellcentret fanns en bank. Balkongerna på bostadshuset intill var vita. De såg från bilen en flicka som det skulle visa sig var Therese och de beslöt sig för att "ta henne". Hon bar på en liten vit påse med något tungt i; hon svängde med den när hon gick. Hennes hår var något längre än på de bilder som visats i media. Om det var uppsatt eller inte kan han inte minnas. Hon såg sydlandsk ut, och han blev förvånad över att hon talade norska. Han gick ut ur bilen

och följde efter henne på en stig. I en slyig slänt drog han ned henne och slog henne medvetlös mot en sten som låg fast i marken. Det sista hon sade var: "mor, mor". Han hörde också ett pipande andningsljud, ungefär som ett astmaanfall. Redan då lade han märke till att hennes armveck hade röda, relativt stora fläckar som såg ut som eksem. Stora skospännen minns han också. Han var inte rädd för att bli upptäckt eftersom han kände sig oövervinnlig. I detta skede var han rimligt orienterad i tid och rum men inom sig djupt desorienterad, närmast psykotisk. Det är farligt att minnas henne, eftersom hon då blir levande för honom. Flickan lades i bilen, och de lämnade Drammen och körde mot Oslo. Besöket i Fjell varade högst 20 minuter. Vid Monautsikten verkade Therese vakna till. De parkerade bilen längst fram på rastplatsen i syfte att undgå upptäckt, och han band flickans armar och ben tätt mot hennes kropp. Han kände en stark besvikelse över att offret inte blev en pojke. Mattias våldförde sig på flickan i bilen på denna plats. Under det att Mattias gjorde detta hade denne en blick av stark aggression och förtvivlan. Från den stunden kände han att han åter hade kontroll över Mattias och han bestämde sig för att döda flickan. Färden fortsatte mot Haerlands kyrka där de stannade. Flickan som fortfarande verkade medvetlös bars ut, och han dödade henne där dels genom strypning, dels med en kniv. Mycket blod rann från flickans kropp. Han orkar inte närmare redogöra för hur det gick till. Detta var vid tiotiden eller elvatiden på kvällen. Det var fortfarande ljust. Han bar henne in i en dunge där det fanns stenblock. Där tog han ut de inre organen på flickan och lade dem i en plastpåse. Att han gjorde så berodde på att han ville komma in till hennes ryggrad för att på så sätt "fånga ångesten i ryggraden" eller med andra ord fånga den rädsla han tidigare sett i Mattias' ögon. Resten av kroppen lade han i en annan plastpåse, varefter han placerade båda påsarna i bilens lastutrymme, gömda under en pläd. Han återvände till stenblocken och skrapade bort blodet från stenarna. Hans tanke hade varit att begrava henne i en granberså i närheten av kyrkan. En berså har ett stort symbolvärde för honom. Risken för att hon där skulle bli upptäckt var emellertid stor. De körde vidare och i närheten av Örje svängde han in på den grusväg som i utredningen kallas Ringenveien. Efter någon kilometer kom de fram till en bergskant, varifrån man kunde se en tjärn. Han bar upp flickan till bergskanten och i en bergsskrevla genomfördes viss styckning av kroppen. Kroppsdelarna bar han sedan ned till tjärnen, tog av sig sina kläder, simmade ut och sänkte mjukdelarna mitt i tjärnen.

Resten av kroppen lades tillbaka i bilen. Kläderna, som Mattias hade tagit hand om, grävdes ned någonstans i området kring tjärnen. De fortsatte färden längs Ringenveien och körde förbi ett grönt hus. Utanför detta såg de en man i sjuttioårsåldern. Han tänkte att han skulle döda mannen på vägen tillbaka, eftersom han var rädd att denne sett dem, men mannen hade då gått in i huset. Vid en vägbom strax efter huset måste de vända och de körde sedan vidare till Torget. Där styckades resten av flickans kropp och gömdes vissa kroppsdelar på ett visst sätt bland annat med stenar i botten och torra kvistar över som skulle förhindra såväl angrepp av djur som förruttnelse. Han hade då inte någon tanke på att åka tillbaka till denna plats. Medvetet lämnades ett sågblad vid en bäck. Tanken var att om någon hittade bladet så skulle personen inte veta vad det hade varit med om, ett slags triumferande. De for vidare till Skumpen där pläden, som han hade huggit i med kniv, lämnades; huggen var kopplade till aggressivitet. Vid "kal sten" gömde han flickans händer samt ristade han in ett märke i en björk. Syftet med denna inristning var dels att kunna återfinna platsen, dels – på samma sätt som med sågbladet – att en betraktare inte skulle veta vad inristningen betydde. Huvudet gömde han på Hammeråsen utefter Lysevannsveien. Andra kroppsdelar gömdes också vid Skumpen. Under hemfärden upplevde båda brottet starkt samtidigt som de sköt det från sig. Han återvände till bostaden i Grycksbo på morgonen den 4 juli någon gång mellan kl 8 och 10; han har starka minnesbilder av nattfukt på marken. Bilen var nedsölad med blod, varför han beslöt sig för att göra sig av med den. Tillsammans med Mattias och i en känsla av oövervinnlighet krockade de kort tid efter Norge-resan bilen förd av Mattias mot en sten och ett träd vid en grusväg utanför Grycksbo. - Fantasier kring brott ledde fram mot en ny handling. I april och maj 1989 fantiserade han mer och mer om lustmord gällande pojkar, en fantasi han inte orkade bära på. Han företog tillsammans med Mattias en ny resa som även den råkade bli till Norge. En pojke, "Dusjka", plockades upp och fördes till Ringenveien. Vid Skumpen dödade han pojken. Om kroppsdelar från Dusjka finns kvar på platsen vill han inte uppge. Han är dock öppen för att det vid Skumpen finns kroppsdelar från andra än Therese. I hans fantasier fanns en föreställning om att Therese skulle försvinna för alltid, något som hängde samman med dels övergrepp han utsatts för i tidig ålder, dels det våldförande Mattias utsatt henne för. Han sökte därför i maj 1989 upp gömställena och lade kroppsdelarna, vilka hade bevarats

olika väl, på ett finmaskigt nät som han inhandlat i en järnaffär i Falun. Därefter gjorde han upp eld. Därvid sökte han sig till högt belägna platser för att kunna hålla uppsikt i fall någon skulle komma. Det tog många timmar innan bitarna förvandlades till aska. Denna och kvarvarande benbitar skrapade han ihop i en påse som han tog med sig. Idag finns inget kvar av Therese. Om det skulle finnas människodelar kvar vid Torget måste dessa härröra från Therese. Eldandet kan ha omfattat även huvudet; det finns i varje fall inte kvar. Det finns ingen risk för att han skulle sammanblanda Therese med Dusjka. Delar av dödade pojkar vill han gärna bevara, eftersom dessa, till skillnad från vad som är fallet med kroppsdelar från flickor, har ett starkt symbolvärde för honom. Han skräms av tanken på att huvudet är borta liksom av tanken att det inte är möjligt för de anhöriga att begrava flickan. – Vid den tiden drev han tillsammans med Mattias' mor en kioskrörelse. Av dess bokföring kan emellertid inte några säkra slutsatser dras i frågan om vem som tjänstgjorde vid tiden för Thereses försvinnande, eftersom de inte redovisade alla intäkter och då de skrev insättningsnotor i förväg. Han har inget minne av att han läst något om det inträffade före erkännandet. Efter det att han berättat om händelsen hade han ett stort kontrollbehov och läste om den i tidningar. Med tiden har detta behov avtagit och han reagerar inte längre på felaktigheter som förekommer i media. Han läser regelbundet Dagens Nyheter och Dala-Demokraten, ibland köper han kvällstidningarna Aftonbladet eller Expressen. I ett tidigt skede av utredningen gällande honom sände en norsk journalist ett exemplar av Verdens Gang till honom. - Han erkänner det han gjort sig skyldig till av moraliska skäl. Det han gjort är fruktansvärt och han tänker på Thereses moder och andra anhöriga liksom på deras vanda för vad som hänt flickan. Han vill ge besked vad som rent faktiskt har hänt. Det är förenat med stora mödor att se och återuppleva det som hänt. Av den anledningen tar det tid att lämna en berättelse. Han är också angelägen att berättelsen skall bli riktig; i ett sanningsforum som detta – domstolen - får det inte förekomma några felaktigheter. Under utredningens gång har han aldrig avsiktligt lämnat felaktiga uppgifter, även om sådana har förekommit. Detta hänger samman med att han aldrig kan försonas med det han gjort; det som faktiskt hänt får inte vara sant. Han har inte läst utskrifterna av sina egna förhör eftersom det är alltför plågsamt. Före denna händelse hade han inte varit i Drammen, inte heller i Örjeskogen.

Thomas Quick har senare under huvudförhandlingen berättat att han endast lade flickans ögon i tjärnen. Anledningen till detta skulle enligt Thomas Quick vara att hans mor försökte dränka honom, när han var fem år gammal; "ögon blev då farliga". Vid ett senare tillfälle har han nämnt att aska från flickans kropp sänktes ned i vattnet. Han har sagt att han blev förkrossad när polis inte fann några kroppsdelar i tjärnen.

Rätten kommer här efter i tre avsnitt: Fjell, Monautsikten/Haerlands kyrka och Örje, att - så långt det är möjligt - jämföra Thomas Quicks uppgifter lämnade vid polisförhör med vad som faktiskt framkommit vid den omfattande utredningen i syfte att utröna vad som kan binda Thomas Quick till Therese och vad som kan binda honom till tid och plats. Därvid skall också beröras i vilken utsträckning Thomas Quick kan ha erhållit information genom exempelvis massmedia. Om inte annat anges bygger uppgifterna på vad de fyra norska polismännen berättat.

Fjell: Inger-Lise Johannessen har berättat att Therese vid sjutiden den ifrågavarande kvällen fått 16 kr 50 öre av sina morföräldrar, att dottern senare gick till en kiosk i Fjellcentret för att handla och att hon därefter inte sett till Therese. Enligt modern var Therese klädd i en rosa t-tröja, jeanskjol med rosa bälte, rosa sockor och rosa skor av mockasintyp försedda med spänne. Vidare hade hon enligt modern ett armbandsur med röd rem som hade en inskärning i form av en häst samt ett örhänge med en vit sten. Inger-Lise Johannessen har vidare beskrivit att dottern hade svart hår, kort vid öronen och i övrigt axellångt, att detta möjligen var uppsatt i en hästsvans, att framtänderna inte hade vuxit ut helt samt att flickan besvärades av böjveckseksem, något som behandlades med salva och som förbättrades sommartid, även om ärrn syntes. En expedit på Fjellcentret har berättat att Therese köpte en flaska Coca Cola och en bit choklad och att varorna lades i en plastkasse. Expediten har vidare sagt att hon därefter gick ut för att röka och då såg att Therese gick traporna ned mot ett parkeringsgarage i anslutning till kiosken, det vill säga den ena av de två i det närmaste parallella gångvägar till hemmet hon hade att välja mellan. Vid denna tid var få människor ute eftersom Drammen hade drabbats av de kraftigaste skyfallen på tio år, ett kl 19.30 som varade två till tre minuter och ett kl 19.40 som pågick lika länge. I media har förekommit dels ett fotografi av Therese

taget omkring ett år före försvinnandet, dels två teckningar utvisande bland annat hur hon var klädd. Sommaren 1988 hade hon längre hår än på fotografiet. Teckningarna är felaktiga såtillvida att hon i verkligheten hade en t-tröja och inte en tenniströja; alltså en tröja utan krage. Vidare hade hon spännen på mockasinerna. Inger-Lise Johannessen hade med polisens hjälp införskaffat kläder identiska med dem som Therese bar vid försvinnandet. När Thomas Quick berättade att skorna hade spänne blev de tveksamma. De letade därför fram de inköpta mockasinerna och kunde konstatera att dessa hade spännen. Vid konfrontation valde Thomas Quick ut två av de tio spännena. Av dessa två var ett identiskt med dem som Therese hade burit. När det gäller skorna har Thomas Quicks uppgifter varierat en hel del, från läderskor till lackskor, dock har han aldrig nämnt mockasiner. Han har sagt att Therese bar mjukisbyxor. I själva verket hade hon på sig en jeanskjol. Bältet beskrev Thomas Quick som rosa och av konstmaterial. Inledningsvis talade han om en jacka, därefter endast om en rosa tröja. Han har varit osäker på om det varit en t-tröja eller en tennis-tröja. I maj 1996 visade norsk TV hur tröjan såg ut. Vid förhör hållet den 30 oktober förra året berättade Thomas Quick att det fanns en text på tröjan, något som stämmer. Hans uppgift om att klockremmen var smalare vid spännet är riktig. Thomas Quick har talat om att Therese hade en hårsnodd eller ett spänne i håret. Inledningsvis berättade han att flickan var blond, en uppgift som han emellertid senare rättade till att hon hade svart hår. Thomas Quick berättade att hårlängden var längre och tänderna mer utvuxna än på de bilder som visats. Han beskrev henne som 150 centimeter lång och med en vikt av ungefär 40 kilo. Vidare nämnde han redan vid förhör hållet den 24 mars 1996 att hon hade ärr efter eksem – flammigheter - i armvecken, en uppgift som inte var känd för polisen och som visade sig vara riktig. Detta har också bekräftats genom förhör med Thor Baekken. Däremot har Thomas Quicks uppgift om att Therese utstötte astmaliknande pipljud när han angrep henne inte kunnat sättas i samband med någon sjukdom. Thomas Quick har berättat att Therese bar på en påse som hon svängde med; det fanns något tungt i den. Vad den innehöll har han dock inte berättat. Före första vallningen ritade han en skiss av bostadsområdet där Therese bodde och försvann som stämmer väl överens med verkliga förhållanden. Vid vallningen, som genomfördes i kraftig dimma, hade Thomas Quick svårt att hitta från Drammen till Fjell, något som för övrigt inte är så lätt. På väg mot området förde han in dem på en gata som

fick användas endast av kollektivtrafik. År 1988 var denna dock en av flera allmänna vägar till Fjell. Först körde de förbi den aktuella platsen, men senare sade Thomas Quick att fortsatt färd inom detta område var ointressant och anvisade vägen tillbaka till Fjellcentret. Parkeringsplatsen var asfalterad och han påpekade, vilket visade sig vara riktigt, att den 1988 var belagd med grus. Han sade att han inte kände igen färgen på balkongerna; de borde ha varit vita och inte gula. Det visade sig att dessa 1989 hade målats om från vitt. Thomas Quick har talat om en byggarbetsplats eller en lekplats utanför Fjellcentret. Vid den tiden höll man på att bygga en lekplats. Han har vidare berättat om plankor som låg utspridda och plankor lagda i ordning, bland annat en hög stor som ytan av en dörr. Vaktmästaren som klippte gräs sommaren 1988 var irriterad över att byggarbetarna lät plankor ligga utspridda. Byggarbetarna i sin tur klagade på att barnen lekte med deras byggmateriel. Det fanns, enligt fakturor, vid den tiden en hög plankor på sätt Thomas Quick beskrivit, vilka hade levererats en vecka före Thereses försvinnande. Polis fann en plankor på platsen direkt i anslutning till den plats Thomas Quick sagt sig ha slagit Thereses huvud mot en sten. Enligt tekniker hade plankan legat där sju till femton år. Thomas Quick talade om att det fanns en bank i centret. Där fanns då en sparbank som stängdes 1990. Han berättade även om en skylt till ett barndaghem. En sådan fanns men togs bort 1993. Thomas Quicks beskrivning av vilken väg Therese tog från Fjellcentret stämmer väl överens med expeditens uppgift. Man har funnit stenar i den slänt, där Thomas Quick påstår att han slagit Therese med vetslös. - Anna Wikström har berättat att Expressen som enda svenska tidning uppmärksammade Thereses försvinnande 1988; i tidningen publicerades en bild av flickans ansikte. Hon har vidare berättat att det såvitt framkommit därefter rådde tystnad i media fram till 1989, då Aftonbladet kopplade samman Thereses försvinnande med ett i Sverige ouppklarat fall; därvid publicerades en bild över Fjell. Anna Wikström har sammanfattat att Thomas Quick genom svensk press kunnat ta del av Thereses bostadsadress, att hon bodde i Fjell, hennes ålder samt att hon hade en glugg mellan tänderna. I norsk media har Thereses försvinnande ägnats stor uppmärksamhet. Tidigare omnämnda fotografi och två teckningar har publicerats. Bilder över Fjell har förekommit; på dessa har dock lekplatsen varit färdigbyggd. Det har inte framkommit att Thereses tröja var försedd med text, att hon haft spännen på skorna, att bältet var gjort av ett syntetiskt material, att hon köpte Coca Cola

och choklad och inte heller att hon haft eksem. I media förekom inte uppgifter om att det funnits en bank i centret, ett daghem vid parkeringsplatsen, färgen på balkongerna, utslängda plankor, plankhög i området och stenar i slänten. – Sammantaget finner rätten att Thomas Quicks beskrivning av Therese, med något undantag, är väl förenlig med vad polis kunnat kontrollera och att flera av dessa omständigheter inte förekommit i media. De uppgifter han lämnat om platsen talar med styrka för att han varit där vid den ifrågavarande tiden.

Monautsikten/Haerlands kyrka: Thomas Quick angav korrekt avståndet mellan Drammen och Monautsikten. Vad som skulle ha förekommit där har inte varit möjligt att kontrollera. Det har dock inte framkommit något som talar mot Thomas Quicks berättelse. Uppgiften om var han skulle ha dödat flickan har under förhören varierat mellan Monautsikten och Haerlands kyrka. Likaså har han varit oklar om han dödat henne med kniv eller strypt henne, vilket i så fall skulle ha skett med hennes eget bälte. Han kunde ange hur långt det var mellan Monautsikten och Haerlands kyrka. Ett av husen – prästbostaden – sade sig Thomas Quick inte känna igen. Detta hade uppförts 1994, vilket Thomas Quick senare fick reda på. Den berså Thomas Quick talade om kunde överensstämja med en plantering av småtallar som var tänkt som en minneslund. Denna formation togs bort 1991. Thomas Quicks tidsangivelse när han var på platsen har under utredningens gång varierat mellan kl 20 och senare; det skulle dock alltid ha varit ljust ute. Valda delar av området har utan resultat genomsökts av liksökshunden Zampo. Vid stenblocken har ett område 280 x 100 centimeter stort och 60 centimeter djupt grävts upp och analyserats utan resultat. Området i övrigt har också genomsökts utan att utredningen har kunnat tillföra något av intresse. Leif Indrehus, som sagt sig vara synsk, har berättat bland annat att hans jakthund för tio år sedan på sommaren spårade upp blodfläckar utanför Haerlands kyrka, att han berättade om det för sonen som emellertid inte ville följa med och titta, att flickans strupe måste ha skurits av vid en av fläckarna samt att en av dessa var tre till fyra centimeter lång och en annan fem till sex centimeter lång. Denna uppgift lämnades efter det att det i media berättats om att Therese skulle ha döatts vid Haerlands kyrka; då talades dock endast om att det skulle ha skett genom strypning. Kontroll från polisens sida har skett av de tidsangivelser Leif Indrehus sagt sig stödja sina minnesbilder på. Vad som framkommit vid denna

kontroll har föranlett tveksamhet om tidsangivelserna varit korrekta. I media hade inte Haerlands kyrka satts i samband med polisutredningen förrän den blev aktuell i Thomas Quicks berättelse. – Sammantaget finner rätten i denna del att Thomas Quick lämnat uppgifter som ger starkt stöd för att han varit vid Haerlands kyrka omkring den ifrågavarande tiden. Även om det framkommit att Zampo är en hund med ett exceptionellt välutvecklat luktsinne kan inte några bestämda slutsatser dras av det förhållandet att hunden inte gjort några markeringar. Här bör nämnas, att en del grävningsarbeten har utförts före 1996 på den plats där Thomas Quick sagt sig ha parkerat bilen. Den berättelse Leif Indrehus lämnat kunde ha haft stor betydelse i detta mål. Det sätt på vilket han berättat i förening med vad som framkommit om polisens kontroller om tidsangivelser medför emellertid att hans uppgifter inte kan tillmätas någon nämnvärd betydelse.

Örje: Thomas Quick har sagt att Thereses kropp inte togs med till Sverige. Vid ett annat polisförhör har han sagt att någon del togs med till Sverige. En mil efter Haerlands kyrka anvisade han Ringenområdet. Han sade att man skulle se en kraftstation vid avfarten. Wiigs kraftstation kan ses vid avfarten. Ringenveien och Lysevannsveien uppgav han vara tillsammans fem till sju kilometer lång. I verkligheten är sträckan tretton till fjorton kilometer. Området besöks sällan av människor. Någon gång 1988 eller 1989 avverkades där en del skog. Det hände då att skogsarbetarna gjorde upp eldar. Vid vallningen stannade de framför en vägbom vid infarten till Ringenveien. Thomas Quick sade sig inte minnas att vägen var avspärrad. Vid kontroll med markägaren har det visat sig att det 1988 var möjligt att passera bommen på utsidan. Vidare pågick vid den tiden underhållsarbeten vid kraftstationen, varför bommen kunde ha varit öppen. Thomas Quick gjorde gällande att gruset på vägen såg annorlunda ut 1988. Det visade sig att en stenkrossanläggning hade öppnats i närheten och att vägen belagts med nytt grus efter 1988. De stannade under vallningen vid Ringentjärnen och Thomas Quick gav intryck av att hela kroppen efter Therese hade sänkts i tjärnen; så berättade han inledningsvis. Tidigare hade han talat om att kroppen lagts i ett grustag. Området runt tjärnen genomsöktes med metalldetektor och hund utan resultat. I april 1996 tömdes tjärnen, 35 000 kubikmeter vatten, och dess innehåll genomsöktes två gånger ned till en sockerbits storlek utan resultat. I bottenlagret grävdes det bland stammar och kvistar så djupt

att man kom 10 000 år tillbaka i tiden. Thomas Quick kommenterade aldrig det förhållandet att inget påträffades i tjärnen; uppgiften om att han skulle ha lagt endast hennes ögon där har lämnats först vid huvudförhandlingen. I stället började han berätta om ett område i närheten där det fanns ett träd med en markering. Området kallas Skumpen. Thomas Quick beskrev att det där fanns en vändplats där en bil lätt kunde vända, vilket visade sig vara riktigt. Polis fann där, intill "kal sten", ett träd med inristning som var lik den som Thomas Quick hade ritat och även beskrivit vid ett polisförhör och som enligt en professor i botanisk ekologi, Mikael Ohlson, bedömdes vara gjord 1988. När Thomas Quick vid vallningen förgäves sökte trädet fick han reda på att det hade fällts av polis. "Kal sten" utgjorde också ett slags riktmärke enligt honom. Därefter anvisade Thomas Quick ett område som kallas för Torget, där huvuddelen av Thereses kropp skulle ligga. Enligt honom skulle man bli tvungen att svänga tvärt för att komma in på avfarten till Torget. Så var inte fallet vid vallningen, men det visade sig att en ny tillfartsväg hade gjorts från det hållet så att tillfartsvägarna bildade formen av ett Y. Det var, enligt Thomas Quick, möjligt för en bil att vända vid slutet av vägen, vilket stämde. Hösten 1996 fann polisen en pläd vid Torget. Detta nämndes för Thomas Quick, som sedan beskrev den nöjaktigt och med förvånansvärd exakthet pekade ut var den legat. På platsen hade Zampo gjort en markering. Tekniker fann elva djurhår på filten men inget spår av människa. Där hittades också en flaska med något oljeliknande innehåll. Norska oljekemister har emellertid inte lyckats fastställa vad flaskan innehöll. Ett bågfilmsblad hittades med hjälp av en metalldetektor vid den plats Thomas Quick beskrivit. Detta skulle med stor sannolikhet ha varit tillverkat av Sandvik före 1992. Thomas Quick hade då talat om att han lämnat ett redskap. På fråga vad det var svarade han att det började på "s" och slutade på "g". Efter en tid kom det fram att det var en såg han menade. Hunden Zampo markerade på flera ställen och dessa visade sig vara de eldplatser som Thomas Quick hade märkt ut på en skiss. Zampo fann även organiska rester vid Skumpen. Vid Torget upphittades bitar som kunde vara rester av ben. Thomas Quick har sagt att det kunde vara ett lårben. Bitarna har undersökts av professorerna Per Holck och Richard Helmer. Båda är eniga i sina slutsatser att bitarna, i varje fall den största av dem, med stor sannolikhet härstammar från en människa, troligen en yngre person; att med DNA-analys bestämma från vilken individ biten kommer är inte möjligt eftersom DNA förstörs vid upphettning. I den

största biten finns, enligt dem, spår av ett skärande föremål, snittet är i vart fall inte naturligt. Richard Helmer har, med hänvisning till snittets utseende, hållit det för mindre sannolikt att yxa eller kniv använts; det bör enligt honom vara ett snitt från en såg. Denne har vidare berättat att han på den biten sett tillväxtskarvar, vilket talar för att den härrör från en överarm eller ett lårben. Per Holck har dessutom uppgivit att ögon är en av de kroppsdelar som är svårast att bevara, till exempel i vatten. - På en av eldplatserna hittades även små metallbitar som skulle kunna komma från ett sådant metallnät som Thomas Quick beskrivit. Thomas Quick hade sagt att Thereses huvud fanns på Hammeråsen utefter Lysevannsveien. På detta ställe gjordes emellertid inte några fynd av Zampo eller på annat sätt. Thomas Quick berättade att man på väg ut från området passerade en stuga som skulle vara grön och med stående panel. Vid denna skulle han ha sett en man i sjuttioårsåldern. Panelen var mycket riktigt stående, men färgen var röd. Taket var dock grönt och huset omgavs av gröna träd, varför huset säkert gav ett grönt intryck. År 1989 hade plattor på huset målats om från grönt till svart. Vid den ifrågavarande tiden hyrdes huset av en familj bestående av tre personer. En av dem, avliden 1994, var då 69 år. Thomas Quick berättade att det mellan huset och vägen fanns en bom, vid vilken de måste vända. Den flyttades hösten 1988 eller 1989 till andra sidan det nämnda huset. Bommen borde då ha varit stängd, och det gick inte att passera den på utsidan. - Inte heller Örje hade nämnts i media; polisen hade stora svårigheter att finna en karta över området. Thomas Quick blev förvånad över vad han läste i tidningar om att likdelar hittats vid Skumpen. Det var då inte allmänt bekant att utgrävningar ägde rum vid Torget, varför journalister misstog sig. Anna Wikström har berättat att det i media skrivits mycket om tjärnen men att det inte förekommit någon uppgift som Thomas Quick kunnat använda sig av. - Rätten finner i denna del att många omständigheter knyter Thomas Quick till Örjeskogen vid den aktuella tiden. Vad som framkommit talar med betydande styrka för att rester efter en ung människa påträffats i området. Från vem bitarna kommer har dock inte gått att fastställa. Hans berättelse om vad han skulle ha gjort med kroppen efter Therese eller resterna av densamma har varit förhållandevis vag. Härvid har Tomas Quick framhållit att det varit svårt att närma sig sådana fruktansvärda detaljer.

Lennart Jarlheim har berättat att den i målet omtalade Mazda-bilen, som förekom-

mit också i en annan mordutredning gällande Thomas Quick, anmäldes krockad den 9 juli 1988 och avställdes den 25 juli, varefter Falu bildemontering ingav skrotningsintyg till bilregistret den 12 augusti 1988; enligt uppgifter lämnade av personal vid bildemonteringen har bilen pressats och forslats bort.

Anna Wikström har berättat att man av bokföringen i kiosken som Thomas Quick drev inte kunnat dra några säkra slutsatser beträffande hans arbetstider; det var således möjligt att han under den ifrågakvarande tiden kunnat befinna sig i Norge.

Åtskilliga polisförhör har hållits med Thomas Quick. En anledning till det har varit att han inte lämnat en fullständig berättelse från början. I stället har den sakta växt fram, bit för bit. Orsaken till detta är, enligt Thomas Quick, att han har svårt att närma sig händelserna. Sven-Åke Christianson har testat Thomas Quicks minnesfunktioner, vilka befunnits vara normala. Denne har berättat att planerade och traumatiska händelser bevaras väl i minnet, men att det kan finnas skyddsmekanismer som omedvetet verkar för att förtränga minnesbilderna. Sven-Åke Christianson har vidare förklarat att händelserna i Thomas Quicks fall har ett starkt symbolvärde – det har inte varit fråga om något slumpmässigt dödande – vilket också medför att förmodligen att minnas skjuts på framtiden. Detta innebär, enligt Sven-Åke Christianson, att Thomas Quick har behövt flera försök att nå fram; detta successiva närmande kallas för hypermnesi. Han har tillagt, att Thomas Quick som gärningsman varit en noggrann iakttagare och att den slutna miljö som Thomas Quick vistas i gör det lättare att bevara minnesbilder. – Birgitta Ståhle, som varit Thomas Quicks terapeut sedan april 1994, har bekräftat att denne gradvis närmar sig händelserna, en process som enligt henne kräver stort mod och styrka; vissa detaljer har en sådan ”laddning” att det kan vara svårt att berätta om dem. Hon har vidare berättat att terapin inte styrs av henne; Thomas Quick berättar fritt utan att detaljfrågor ställs. Birgitta Ståhle har sagt sig inte veta vad som framkommit i polisutredningen; under denna huvudförhandling – hon har varit närvarande under alla förhandlingsdagarna – har hon bättre förstått vad som hänt. Enligt henne har Thomas Quick haft ett behov att få bekräftat att han verkligen begått en så avskyvärd handling som den han utsatt Therese för.

Bengt Eklund har berättat att Thomas Quick mår konstant dåligt med gradskillnader, att Thomas Quick har ett behov av att berätta och bli bekräftad trots att det medför obehag, att den uppmärksamhet Thomas Quicks erkännanden vållar på intet sätt förefaller utgöra några lustupplevelser utan han reagerar med skam och skuld för det han påstår sig ha gjort, samt att Thomas Quicks beteende har ändrats under vistelsen på Sätters sjukhus på så sätt att ångestattackerna blivit färre och att han blivit mer deprimerad. Vidare har Bengt Eklund uppgivit att Thomas Quick läser Dagens Nyheter och Dala-Demokraten regelbundet, att han köper Aftonbladet på torsdagar, då TV-bilagan ingår, samt att han har tillgång till TV och telefon men inte internet.

I frågan om Thomas Quick begått den av åklagaren påstådda gärningen gör rätten följande överväganden.

Thomas Quicks erkännande utgör det enda beviset i målet som direkt talar för att Therese skulle ha utsatts för den gärning åklagaren beskrivit och för att Thomas Quick skulle vara gärningsmannen. För fällande dom är emellertid inte ett erkännande i sig tillräckligt. Det krävs att det vinner stöd av övrig utredning. Detta krav varierar beroende på brottets svårhetsgrad och gör sig särskilt starkt gällande när det gäller åtal för mord. Än högre blir kravet i förevarande fall eftersom det inte genom den övriga utredningen varit möjligt att fastslå vad som hänt Therese. Rättens uppgift blir således att pröva bevisvärdet av erkännandet mot bakgrund av den utredning som förebringats i målet. Om bevisvärdet är så högt att det är ställt utom rimligt tvivel att Thomas Quick begått den åtalade gärningen, skall åtalet bifallas. Här bör framhållas, att det i målet skall bevisas endast att Thomas Quick begått den av åklagaren påstådda gärningen. Vad som ägt rum exempelvis i Örjeskogen eller exakt vad polis där funnit kan därför inte vara av avgörande betydelse, utan det är ägnat att belysa frågan om Thomas Quicks erkännande kan vara riktigt.

Den information om händelsen som Thomas Quick kunnat erhålla genom media har – såvitt framkommit – varit begränsad. De personer som haft kontakt med Thomas Quick under polisutredningen och som hörts i målet har samtliga hållit för uteslutet att han genom dem skulle ha erhållit kunskap om olika fakta. Inget har heller fram-

kommit som gör att det finns anledning att tro att Thomas Quick på annat sätt fått tillgång till information och därvid kunnat delges detaljer och omständigheter av särskild betydelse i målet. Thomas Quick blev aktuell i polisutredningen i februari 1996, således tre år efter det att han under terapi börjat berätta och drygt ett år efter den första domen som grundades på hans erkännande, något som borde minska riskerna för att Thomas Quick genom förhørsledarna skulle ha fått tillgång till uppgifter om utredningen. Mot bakgrund av det anförda bedömer rätten möjligheterna att Thomas Quick skulle ha kunnat få kännedom om speciella uppgifter rörande Therese och vad som framkommit under polisutredningen rörande förhållanden som inte förekommit i media som i det närmaste obefintliga.

En fråga som inställer sig är om och i så fall hur en person kan lägga märke till och efter så lång tid beskriva detaljer. Härom har Thomas Quick själv berättat att han kommer ihåg alla traumatiska händelser när han begått brott av liknande slag och även detaljer. I ljuset av vad Sven-Åke Christianson berättat framstår inte Thomas Quicks förmåga att minnas, som det kan tyckas, tämligen obetydliga detaljer som onormal, utan tvärtom som rimlig.

Under utredningens gång fram till dess Thomas Quick 1996 började berätta om händelsen har inte någon misstänkt funnits. Therese har varit försvunnen i snart tio år. Vidare bör framhållas att det inte framkommit något som tyder på att Thomas Quick – medvetet eller omedvetet – skulle ha skäl att lämna ett falskt erkännande, exempelvis för att skydda den verkliga gärningsmannen, få uppmärksamhet, ta på sig andras skuld eller tidvis under olika utredningars gång kunna komma ifrån en måhända trist tillvaro på Sätters sjukhus eller uppnå någon form av herostratisk ryktbarhet. Inte heller kan det hållas för orimligt att en gärningsman erkänner av moraliska skäl; detta får gälla även med beaktande av Thomas Quicks sinnesbeskaffenhet. Det bör härvid framhållas att han på Sätters sjukhus under en följd av år undergått behandling.

Att Thomas Quick 1988 av en eller annan anledning utan att ha haft med försvinnandet att göra skulle ha samlat detaljerad information om Therese och hennes för-

svinnande för att åtta år senare erkänna att han berövat henne livet ter sig i hög grad verklighetsfrämmande.

Som framkommit tidigare har Thomas Quick inte lämnat en fullständig berättelse från början. Vidare har han några gånger, i och för sig såvitt framkommit utan påverkan, ändrat sina uppgifter. Mot bakgrund av vad Sven-Åke Christianson och Birgitta Ståhle berättat om minnesfunktioner och om hur terapin bedrivits behöver detta emellertid inte vara ägnat att minska tilltron till Thomas Quicks uppgifter.

Av stor betydelse för rättens prövning är främst omständigheter som kan knyta Thomas Quick till Therese och omständigheter som medger slutsatsen att han varit på platserna vid den ifrågavarande tiden.

Genom den utredning som förebringats rörande Fjell – där Thomas Quick beskrivit detaljer angående området, några delvis unika för platsen vid tiden ifråga – kan det rimligen inte förhålla sig på annat sätt än att Thomas Quick varit där vid tiden för eller i nära anslutning till Thereses försvinnande.

Visserligen har Thomas Quick lämnat varierande och i en del avseenden felaktiga uppgifter om Thereses utseende och klädsel och det kan inte helt uteslutas – trots vad som ovan anförts – att han skulle ha kunnat skaffa sig eller bibringats uppgifter om i varje fall vissa förhållanden angående henne som sedan gjort att han slutligen kunnat lämna en i det närmaste korrekt beskrivning av Thereses utseende och klädsel. En alldeles speciell omständighet är dock hans uppgift om Thereses böjveckseksem. Detta hade inte varit känt ens för polisen, och Thereses mor hade inte lämnat uppgifter härom förrän polisen tillfrågade henne efter det att Thomas Quick omtalat detta. Vidare beaktar rätten särskilt Thomas Quicks angivande av platsen där han skulle ha gripit tag i flickan, vilket stämmer väl med vad utredningen i övrigt ger vid handen. Även andra uppgifter från Thomas Quick som beskrivits ovan talar med styrka för att han rimligen måste ha träffat Therese. Genom de alldeles speciella uppgifter Thomas Quick lämnat om Therese och Fjell i förening med det förhållandet att Therese försvann vid detta tillfälle, finner rätten klarlagt att Thomas Quick måste i enlighet med sitt erkännande ha rövat bort Therese. Att Thomas

Quick berättat att en annan person skulle ha varit med vid tillfället föranleder inte till annan bedömning.

De uppgifter Thomas Quick lämnat rörande Fjell och Therese har mycket stor betydelse i målet. Så långt har det funnits förhållandevis gott om uppgifter som polis har kunnat kontrollera. Det fortsatta händelseförloppet bygger enbart på Thomas Quicks berättelse. Vid Haerlands kyrka har Thomas Quick väl kunnat beskriva hur platsen såg ut 1988, något som talar för att han varit där vid den tiden. På samma sätt förhåller det sig med omgivningarna i Örjeskogen. Han har varit vag beträffande uppgifterna som rör tjärnen, något som måhända kan förklaras av vad som framkommit om hans svårigheter att närma sig plågsamma minnesbilder. Särskilt i beaktande av vad Thomas Quick berättat om att han 1989 dödat en pojke han kallar Dusjka och ännu inte velat uppge vad som hänt med denne samtidigt som han sagt sig inte utesluta att andra kroppsdelar än sådana från Therese kan ha gömts vid Skumpen samt hans uppgift om att han gärna vill bevara kroppsdelar, låt vara från pojkar, kan inte tilltro helt säkert sättas till hans berättelse om att benbitarna funna vid Torget kommer från Therese. Även om de rester av organiskt material och de föremål man funnit i nämnda skog således inte kan binda Thomas Quick till Therese, talar de dock i någon mån för att hans berättelse är riktig. Det är utrett att Mazda-bilen anmäldes krockad mindre än en vecka efter Thereses försvinnande, något som är väl förenligt med Thomas Quicks berättelse.

Efter att Thomas Quick 1970 begått ett mordförsök yttrade en läkare i ett rättspsykiatriskt utlåtande bland annat att Thomas Quick var en sadistisk pedofil som var utomordentligt farlig till annans säkerhet och att det var fråga om ett lustmordförsök. Vid rättspsykiatrisk undersökning genomförd i mars 1991 hade Thomas Quick den kliniska diagnosen personlighetsstörning på borderline-nivå kombinerad med allvarlig impulskontrollstörning och sexuellt perverterat beteende med sado-masochistiska drag. Dessa diagnoser talar inte emot att Thomas Quick skulle vara kapabel att begå den gärning åklagaren lagt honom till last, även om det nu rör en flicka.

Mot bakgrund av det anförda finner rätten att Thomas Quicks erkännande vinner stöd av övrig utredning i sådan grad att det är ställt utom rimligt tvivel att han begått den gärning som åklagaren i första hand beskrivit. Omständigheterna vid förövandet av brottet är sådana att det skall bedömas som mord.

Vad slutligen gäller påföljdsfrågan gör rätten följande bedömning.

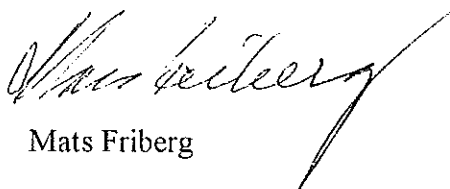
År 1991 dömdes Thomas Quick för bland annat grovt rån. Därvid förordnades att han skulle överlämnas till sluten psykiatrisk vård. Sedan dess har han vid tre tillfällen, 1994, 1996 och 1997, dömts för mord, varvid påföljden i samtliga domar bestämdes så att han skulle överlämnas till rättspsykiatrisk vård med särskild utskrivningsprövning. Chefsöverläkaren Erik Kall, som är ansvarig för vården av Thomas Quick, har yttrat att Thomas Quick alltjämt lider av en allvarlig psykisk störning, att Thomas Quick begått gärningen under påverkan av en allvarlig psykisk störning samt att det finns medicinska förutsättningar att överlämna honom till rättspsykiatrisk vård. – På grund av det anförda kan annan påföljd än överlämnande till rättspsykiatrisk vård med särskild utskrivningsprövning inte komma i fråga.

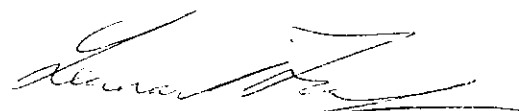
HUR MAN ÖVERKLAGAR se bilaga Dv 400

Överklagande senast 1998-06-23

Inläga ställs till Svea hovrätt

På tingsrättens vägnar

Mats Friberg

Lennart Furufors

